

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 15(124)

Vizitați site-ul nostru: poienita.iasi.mmb.ro 14 aprilie 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a patra din Post (a Sfântului Ioan Scărarul)** se citește **Evangelhia** de la **Marcu 9, 17-32 (Vindecarea fiului lunatic); a Cuviosului: Matei 4, 25; 5, 1-12 (Predica de pe munte—Fericirile), iar Apostolul din Evrei 6, 13-20; al Cuviosului: Efeseni 5, 8-19.**

Sinaxar

În această zi pomenim pe **Sf. Ier. Pahomie de la Gledin, Episcopul Romanului** și **Sf. Ier. Martin Mărturisitorul, episcopul Romei; Sf. Mc. Tomaida.**

Sf. Ier. Pahomie

de la Gledin, Episcopul Romanului

Sfântul Pahomie s-a născut în jurul anului 1674, în satul Gledin, primind numele de botez Petru. Ajunge în Moldova, unde este primit ca frate la Mănăstirea Neamț. În 1697, la vârsta de 25 de ani, a fost călugărit. Este numit, la nici treizeci de ani, stareț al Mănăstirii Neamț, pe care o va conduce până în anul 1704. La Lavra Pecerska (Ucraina), îl va cunoaște pe Sfântul Dimitrie al Rostovului, căruia îi devine ucenic. Se întoarce la Neamț în 1706 și se hotărăște să aleagă sihăstria într-o pădure lângă Muntele Chiriacul. De aici, Pahomie a fost chemat pentru scaunul episcopal de la Roman. La 1 martie 1714, Pahomie părăsește de bună voie scaunul arhieresc. După multe necazuri, Pahomie a pornit în pribegie la Kiev, oprindu-se la Lavra Pecerska. A trecut la cele veșnice la 14 aprilie 1724. Moaștele sale sunt păstrate până astăzi în Paraclisul Sfântul Ștefan din Lavra Pecerska.

Duminica Sfântului Ioan Scărarul

Suiți-vă, fraților, suiți-vă!

După **Duminica Izgonirii lui Adam** din Rai ne întâlnim din nou cu Adam (în Sfinți) în **Duminica a patra din Postul Mare**, când Biserica noastră îl prăznuiește pe Sfântul Ioan, cel ce a scris **Scara**, „ca pe un nou Adam” (cf. diac. Ioan I. Ică jr.) în care chipul lui Dumnezeu, șters din întâiul Adam, s’a repictat ca o icoană vie cu culorile virtuților și cu penelul Sfântului Duh (cf. Sf. Diadoh al Foticeei). Ajuns prin rugăciune, asceză și contemplație ca o „stea adevărată și nerătăcită, luminând marginile lumii” (Condac), Sfântul Ioan ne arată scara virtuților pe care omul se poate urca la cer. Alcătuită din **30 de trepte** (capitole), scrierea sa este sinteza cea mai desăvârșită a literaturii ascetice, iar lectura ei este cea mai importantă dintre lecturile patristice din timpul Postului Mare.

Vechiul iconarilor din răsăritul ortodox au fost atât de pătrunși de învățătura Scării, încât au ilustrat-o inspirat în numeroase icoane, fresce și gravuri. La noi o întâlnim mai ales în Moldova, cuprinsă în programul iconografic al cărtoarea bisericii mănăstirești (Dobrovăț, Râșca, Sucevița, Sf. Ilie-Suceva, Cetățuia-Iași), dar o vedem și în Țara Românească la Hurezi.

Comparând frescele din toate aceste locuri nu putem să nu observăm că zugravii Suceviței au realizat cea mai amplă interpretare a Scării virtuților din întreaga iconografie românească. Plasată în centrul fațadei de nord și chiar pe axul intrării principale în incinta mănăstirii, ea atrage imediat privirile celor ajunși aici. Rostul acestei „strategii” iconografice este evident, el vizând importanța întâlnirii cu Sfântul Ioan și cu Scara sa.

Continuând comparația cu bisericile pe care deja le-am menționat, vom constata că numai la Sucevița, între ultimile trepte ale scării, apare o distanță nefiresc de mare care o face aproape imposibil de urcat. Și întrucât acest detaliu are un scop foarte precis, în chiar acest interval (dintre treptele cu pricina) iconarii l-au zugrăvit pe unul dintre asceți căzuți și

atârnat de scară cu capul în jos.

Luând aminte la cele de mai sus este firesc să ne întrebăm: e cu puțință ca cineva care a parcurs 29 dintre treptele Scării (și deci tot atâtea virtuți) să piardă cetățenia raiului pentru că nu a reușit să urce doar o singură treaptă? Care e această treaptă decisivă și ce vor să ne învețe iconarii?

Din **Scara Sfântului Ioan** știm că treapta cea mai de sus (a 30-a) este a **dumnezeieștii iubiri**. Deci aceasta îi mai lipsea nefericitului asceț. El nu a mai

putut „păși” pe ea pentru a intra în **Împărăția Cerurilor** deoarece, zice Sf. Maxim Mărturisitorul: **„Toată asceza care nu are iubire este străină de Dumnezeu!”**.

Prin urmare, chiar dacă aș urca toate cele 29 de trepte, sau, cu alte cuvinte spus, chiar "de aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă răsunătoare și chimval răsunător. Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de-aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt (...)" (1 Co 13, 8).

Aceasta este învățătura de taină pe care ne-au descoperit-o genialii iconari ai Suceviței, care, împreună cu Sfântul Ioan Scărarul, ne îndeamnă pe toți: „Suiți-vă, fraților, suiți-vă, punând suișuri în inimile voastre și luând aminte la proorocul care zice: «Veniți să ne suim în muntele Domnului, în casa Dumnezeului nostru, care ne face picioarele noastre ca ale cerbului și ne pune întru lucruri înalte ca să biruim întru calea lui» (cf. Isaia 2, 3). Alergați, rogu-vă, cu cel ce zice: «Să ne sârguim până ce vom ajunge toți la împreunarea credinței și a cunoștinței lui Dumnezeu, la starea de bărbat desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos» (Efeseni 4, 13), (...) care a urcat pe cea de-a treizecea treaptă a scării celei duhovnicești, căci Dumnezeu este iubirea” (Sf. Ioan Scărarul). (Ioan Gânscă)

Sursa: www.nistea.com

În urmă cu câteva luni am condus o rudă în București la Gara de Nord. Am intrat în gară și ne-am apropiat de panoul care afișa mersul trenurilor să vedem de la ce linie și la ce oră urma să plece trenul care ne interesa. La vreo 20 de metri de panou, într-o parte, un grup compact de vreo 30-40 de persoane mi-a atras atenția. Era și puțină agitație, se auzeau și două, trei voci parcă mai tare, lumea se uita într-acolo, unii se și duceau.

Valize, sacoșe, bagaje și carucioare, întreb pe cineva din curiozitate:

- Ce se întâmplă domnule acolo?

- Ce să se întâmple? Un pocăit spune că va face o minune!

N-am schițat niciun gest; m-am mirat doar pe dinăuntru și m-am îndreptat curios spre grupul de oameni. Ce mai conta o gură-cască în plus?

Deodată am auzit:

- ... fraților, botezați-vă la credința adevărată, sfârșitul lumii este aproape, o să vină Armagedonul cât de curând și o să rămână 144 de mii de martori ai lui Iehova cu care...

Bărbatul care vorbea avea în jur de 35, cel mult 40 de ani, era slăbuc, bine îmbrăcat. Lângă el era un alt bărbat într-un cărucior de invalizi, trist, îmbrăcat dezordonat, avea fularul peste haină și era descheiat la șireturile de la niște bocanci foarte purtați. Era un om robust, neras, în jur de 50 ani.

- Ca să vedeți că am dreptate, am să mă rog la Iisus pentru sănătatea acestui om invalid...

Toți cei prezenți stăteau cu gurile căscate și așteptau să vadă ce urmează. Și-a pus mâinile pe capul omului din cărucior, a stat cu ochii închiși câteva secunde, după care a început să strige:

- Iisuse ridică-l! Iisuse ridică-l! Iisuse ridică-l! Cel de pe

False minuni

Pr. Nicolae Trușcă Parohia Negoiești, Jud. Călărași

scaun s-a ridicat încet cu picioarele tremurând, avea o figură parcă era Benny Hill într-un film de comedie. Trei, patru femei dintr-un grup au început să strige:

- Minuneeee, a făcut o minuneeee!

"Invalidul" s-a ridicat, nu a spus nimic, s-a scuturat de câteva ori și... a plecat. Cei prezenți erau nedumeriți, unii priveau mirați, alții zâmbeau ironic... dar nimeni nu spunea nimic.

"Mi-am luat inima în dinți" și am îndrăznit în auzul tuturor:

- Domnule, nu te supăra, am și eu o rugămintă: vezi eu sunt mic de statură, nu am decât un metru șizeci, n-ai putea dumneata să te rogi pentru mine, să faci acum o minune și să mă lungești măcar cu vreo zece centimetri?

Atunci am observat că erau și vreo trei, patru jandarmi în grup, care probabil urmăreau situația.

- Vino lângă mine să mă rog pentru păcatele tale și poate Iehova...

După câteva secunde începe:

- Iisuse ridică-l! Iisuse ridică-l!

- Domnule, trebuie să mă lungească, nu să mă ridice...

Situația era hilară. Unii chiar chicoteau.

- Domnule, dumneata faci mișto de mine? Cum ai vrea să mă rog? Iisuse lungește-l? Iisuse lungește-l? Du-te și vezi-ți de treabă, vezi să nu pierzi trenul!

- Escrocilor! se aude o voce de femeie. Dați reprezentații ca la circ?! Proștiți lumea, că și acasă toată ziua îmi sunați la ușă... nu mai scapă lumea de voi...

M-am strecurat afară din grup, nu mai era mult și pleca trenul. Am suit în tren cu persoana cu care venisem și când m-am întors, m-am așezat la un chioșc de ziare, la o coadă de trei persoane. De după chioșc aud fără să vreau, un dialog între doi bărbați:

- Bă, dacă nu m-a enervat ăla cu barbă... îmi venea să-l iau la șuturi; cred că era popă!

- Lasă asta... eu mă oftic că am pierdut căruciorul cu rotile.

Sursa: crestinortodox.ro

Lumea spune că acum nu se mai poate posti

Lumea spune că acum nu se mai poate posti, că dacă postești fără carne nu mai poți munci la câmp.

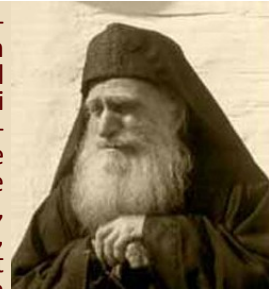
Vezi, așa e ideea omului, dar asta e o înșelăciune. E înșelăciunea vrăjmașului, fiindcă s-a făcut firea omului plină de patimi. Patimile, dacă se instalează în inima, în mintea și în socotelile omului, de-acuma se fac ca o fire. Și dacă i se fac ca o fire, de-acuma omul zice: «Dacă nu mănânc carne, mor. S-a terminat.» Și cu ideea asta, chiar moare! **Dar nu-i adevărat!**

Asta-i o patimă instalată de ispititorul, care e vistierul tuturor răutăților și aruncă sămânța faptelor celor rele în sufletul și în inima noastră. Și dacă firea noastră se pleacă la una din răutățile pe care le aruncă, de-acuma el mereu cu aceea te ajută. Vrei să bei rachiu, cu aceea te "ajută"! Vrei să mănânci bunătăți mai multe, cu aceea te "ajută" până când se instalează în sufletul omului răutatea. Vrei să spui minciuni, cu aceea te "ajută", până prinde patima, încolțește, și dacă încolțește, de-acuma face rădăcină în și în inima omului. După ce face rădăcină, de-acuma rădăcina aceea devine ca o fire și de-acuma ești convins că dacă nu mănânci sau nu bei ceea ce îți place, mori. **Dar nu-i adevărat!**

Asta e lucrarea ispititorului. Vasăzică, patima care s-a instalat în inima omului a făcut rădăcini, de-acuma se dezrădăcează mai greu. De aceea, Sfinții Părinți ne povățuiesc, căci orice gând rău pe care-l avem în sufletul și în inima noastră e învederat și trebuie să fim convinși că-i de la ispititorul, degrabă-degrabă să ne ducem la duhovnic și să-l spunem: "Uite ce-mi zice mintea, părinte. Uite că se pleacă mintea la cutare, cutare", pentru ca duhovnicul să-ți dea o povăț, ce-l luminează harul Sfântului Duh atunci. Și cu asta îl rușinezi pe vrăjmașul, pentru că dacă nu te duci să te spovedești, patimile aduse de el în sufletul și în inima ta te distrug.

Părintele Dionisie Ignat s-a născut în 22 septembrie 1909 în comuna Vorniceni din județul Botoșani, într-o familie de țărani cu opt copii. La botez a primit numele Dumitru. Ajunge la Muntele Athos în 1926, urmându-l pe fratele său Gheorghe. În 1927, Dumitru este tuns în monahism, luând numele Dionisie. Este făcut ieromonah în 1937 și duhovnic în 1945. Bucurându-se de sfaturile unor monahi sporiți a devenit unul dintre cei mai experimentați părinți duhovnicești din Sfântul Munte și pildă de simplitate, iubire și smerenie pentru călugării români și greci, dar și pentru miile de pelerini veniți din întreaga lume la Colciu, ca să găsească liniște sufletească și sfat duhovnicesc. După ce a orbit, în 1994, părintele Dionisie a trecut la cele veșnice în 2004, la vârsta de 95 de ani, dintre care 78 de ani petrecuți la Sfântul Munte.

Sursa: apostolatintarafagarasului.blogspot.com

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienita - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

sat Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: Pr. Marius-Ionuț Tabarcea

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: http://poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiapoienita